"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ହେବାର ଯୁଗ, ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଆଧାରରେ ଶକ୍ତି ଆସିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ବାହାର କରିଚାଲ । ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଦୃଶ୍ୟ ବହୁତ ଭୟଙ୍କର ଅଟେ । ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ ଅଶରୀରୀ ହେବା ପାଇଁ ଇଶାରା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ଏହି ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ତୁମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଶରୀର ଠାରୁ ଅଲଗା ମନେ କର, ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ସହିତ ଅଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶରୀର ସହିତ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଏହି ଘୋଡା ଅଥବା ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ରୂପି ଗାଡି ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଶିଖାଉଛନ୍ତି? ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ କିପରି ମରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଛି, ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଛ ଏବଂ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ଏହି ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଆସି ରାଜତ୍□ କରିବେ । ତେବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବାର ଯୁଗ । କହୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତମ ତ ବହୁତ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା, ମନ୍ତ୍ରୀ, ଧନୀ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଆଦି ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାଁ, ଏହା ତ ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଏହି ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ଜଣେ କେହି ହେଲେ ବି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସଂଗମଯୁଗୀ ହୋଇଛ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ପାଣିକୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଗଙ୍ଗା ନୁହେଁ, ଯେତେ ବି ନଦୀ ସବୁ ଅଛି, ଯେଉଁଠାରେ ବି ପାଣି ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ପାଣି ହିଁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରିବ । ଏହି କଥା ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । କିଏ କେଉଁ ଆଡେ, ଆଉ କିଏ ଆଉ କେଉଁ ଆଡେ ପାଣିରେ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ପାଣି ଦ୍□ାରା ତ କେହି ବି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ପାଣିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତା । ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତେ । ଏସବୁ ତ ପୁରୁଣା ପ୍ରଥା ଚାଲିଆସୁଛି । ଏବେ ତ ସହରର ସବୁ ଆବର୍ଜନା ଇତ୍ୟାଦି ସାଗରରେ ହିଁ ଆସି ପଡୁଛି, ତେବେ ସେହି ପାଣି କିପରି ପବିତ୍ର କରାଇ ପାରିବ? ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଯିଏକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ - ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ପତିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶୂଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲୁ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣର ହୋଇଛୁ । ଶିବବାବା ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ହିଁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ହିଁ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ । ଦୁନିଆରେ ଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜା ହୋଇଗଲେ । ପ୍ରଜାଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା । ତେବେ ଇଏ ତ ଆଦିପିତା ହୋଇଗଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଇଏ ଥିଲେ ପୁଣି କେଉଁ ଆଡେ ଚାଲିଗଲେ? ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ନେଉ ଥିବେ ନା । ଏକଥା ତ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସରସ୍□ତୀ, ଯିଏକି ମାତା ଏବଂ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ଆସି ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍□ତୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଜଗତଅମ୍ବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ତ ସିଏ ସାରା ଜଗତର ମାଆ ହୋଇଗଲେ ଲୌକିକ ମାଆ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ଘରେ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜଗତଅମ୍ବାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏମିତି କେବଳ ଅନ୍ଧ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ରଚୟିତା ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ଏହା ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ । ଏହାର ବୀଜ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଉପରୁ ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା-ରାଣୀ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି ଚକ୍ରର ରହସ୍ୟକୁ ସାରା ଦୁନିଆରେ ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବି । ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ନିର୍ମିତ । ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା ଏବଂ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଯିଏ ନ ଜାଣିବ ତାକୁ ତ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୫

ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଥିଲି । ତୁମକୁ ନିଜର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲି ଯେପରିକି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଉଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ କରିଥିଲି ଯେପରି ଏବେ କରୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯିଏ ଯାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରେ... ବାରମ୍ବାର ସିଏ ସେହି ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ଜନ୍ମ ତ ନେଉଛ କିନ୍ତୁ କୁକୁର, ବିଲେଇ, ଘୁଷୁରୀ ହେଉନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ କାମ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସିଛ । ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସିଲା ପରେ ପୁଣି ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ରହିବୁ । ବାବା କୌଣସି ଦୁନିଆର ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପ୍ରଥା ଯାହାକି ଚାଲିଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର କଥା । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କିପରି ହୋଇପାରିବୁ? ତଥାପି ବି ପକ୍କା କରାଇବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରାଯାଉଛି । କେହି କେହି ତ ରକ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ପତ୍ର ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି ତ ଆଉ କିଏ ଆଉ କିପରି ଲେଖୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆପଣ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନିରାକାର ସାକାରରେ ଆସିଛନ୍ତି ନା । ଯେପରି ବାବା ପରମଧାମରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଓହ୍ଲାଇଛ । ତୁମେ ଉପରୁ ତଳକୁ ଆସିଛ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ । ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ଦୁଃଖ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ୩/୪ ଭାଗରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଧନବାନ୍ ଥିଲ । ତୁମେ କେତେ ବଡ ବଡ ମନ୍ଦିର ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କରାଇଛ । ଦୁଃଖ ତ ତୁମେ ପରେ ଭୋଗ କରୁଛ, ଯେତେବେଳେ କି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତମଃପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତ ଥିଲ, କେବଳ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ । ଯେଉଁ ବାବା ତୁମକୁ ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ କେବଳ ତାଙ୍କର ପୂଜା ହିଁ କରୁଥିଲ ପରେ ପୁଣି ଏହି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ପ୍ରଥମେ କେବଳ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ପୂଜା କରୁଥିଲ ପରେ ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ୫ ଭୂତରେ ନିର୍ମିତ ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଚୈତନ୍ୟ ସହିତ ଜଡର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ୫ ତତ୍□ରେ ଗଢା ହୋଇଥିବା ଶରୀରକୁ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରରେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଛୁଇଁଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ତ ଢେର ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସବୁ କିଛି କରିଛି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହଠଯୋଗ ଆଦି ଯଥା - କାନ, ନାକ ମୋଡିବା ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ କିଛି କରିଛି । ଶେଷରେ ସବୁକିଛି ଛାଡିବାକୁ ପଡିଲା । ଭାବିଲି ମୁଁ ସେ ଧନ୍ଦା କିରବି ନା ଏ ଧନ୍ଦା କରିବି? ସୁସ୍ତି ଆସିଯାଉଥିଲା, ଅସ୍ଥିର ଦୁଃଖ । ହୋଇଯାଉଥିଲି । ପ୍ରାଣାୟାମ ଆଦି ଶିଖିବାରେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଥିଲି, ଏବେ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡିଲା । ବାବା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି କିପରି ହେବ । ଏ କଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଢମତି ଅଟନ୍ତି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛି । ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରର ହିଁ ଆଧାର ନେଉଛି ଯିଏକି ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ସୁନ୍ଦର ଥିଲେ, ସିଏ ହିଁ ଏବେ ଅପବିତ୍ର ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଏବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ରହିଛି । କ'ଣ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ? ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିଯିବା । ଏହି ଦୁନିଆରୁ ତ ମରିବାକୁ ହେବ ନା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମରିବାକୁ ହେବ । ମୋର ଅଭିନୟ ହେଉଛି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ତୁମେ ଭାରତବାସୀମାନେ ଡାକୁଛ - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଆଉ କେହି ଏଭଳି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ - ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା, ଆମକୁ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସ । ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତାହାସବୁ ହେଉଛି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗବାଲା ପବିତ୍ର ଥିଲୁ ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛୁ । ତେବେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କାମ ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗବାଲାମାନେ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ ଆଦି ସବୁକିଛି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ । ଶିବବାବା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରେ ବସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବହୁତ ସମୟ ପରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ ତେଣୁ ତୁମ ଆଖିରୁ ଖୁସିର ଲୁହ ଝରିଯାଉଛି । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ରୁମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠୁଛି - ଓହୋ! ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ । ଆମକୁ ବାବା ଏହି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଇ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ସଦୃଶ କରି ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏହି ବିକାରୀ ଛି ଛି ଦୁନିଆରୁ ଆମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମର ଆତ୍ମା କହୁଥିଲା ଯେ ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । ଆମେ କେବଳ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହୋଇ ରହିବୁ ଅନ୍ୟ କାହାର ନୁହେଁ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ରହିଛି । କେହି-କେହି ତ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାନ୍ଦିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ କେତେ କନ୍ଦାକଟା କରୁଛନ୍ତି । କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଗଲେ କହୁଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲା ଯଦି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲା ତେବେ କାନ୍ଦିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଆହୁରି

ବାଜା ବଜାଇବା ଉଚିତ୍ । ସେଠାରେ ତ ବାଜା ବଜାଇ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡିଥା’ନ୍ତି । ତମଃପ୍ରଧାନ ଶରୀର ଖୁସୀରେ ଛାଡି ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରଥା ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ କହୁଛ ଆମକୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ଜାଣିପାରିବ ଯେ ଆମେ ପୁନର୍‌ଜନ୍ମ ନେବୁ । ତେବେ ବାବା ଆମକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ବିଷ୍ଠାର କୀଟକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛ । ତୁମକୁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡି, ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଜୀବଦଶାରୁ ମରିଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ବହୁତ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏବେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ଏଠାକୁ ଆସି ଆମେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମର ଏହି ବିକାରୀ ଶରୀର ରହିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆମକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଇଙ୍ଗିତର ଆଧାରରେ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ମୁଁ ବି ଆତ୍ମା ଏବଂ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା । ମୁଁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି କଥା ଶିଖାଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଶରୀର ଠାରୁ ଅଲଗା ବୋଲି ମନେ କର । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଏଠାରେ ରହିବାର ନାହିଁ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ଭାରତରେ ରକ୍ତର ନଦୀ ବୋହିବ । ପୁଣି ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ କ୍ଷୀରର ନଦୀ ମଧ୍ୟ ବୋହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢେଇ କରି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡିବେ । ଏହିପରି ମୃତ୍ୟୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । ପାକିସ୍ଥାନରେ କ’ଣ-କ’ଣ ସବୁ ହେଉଥିଲା । ବହୁତ ଭୟାନକ ଦୃଶ୍ୟ ଥିଲା । ଯଦି କେହି ଦେଖିବେ ତେବେ ବେହୋସ ହୋଇଯିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ନଷ୍ଟମୋହା କରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଛନ୍ତି । ଶରୀରର ଅଭିମାନରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଯୋଗ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ବହୁତ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେବା ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢିପାରୁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ପତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି - ବାବା, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ, ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଲାଗୁନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଶବ୍ଦକୁ ଛାଡିଦିଅ । ଯିଏ ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ଦେଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ! ଆଗରୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ଯଦି ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଥିଲା ତେବେ ସେ ନିଜକୁ ଚୁମୁଟି ଦେଉଥିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟ । କେବଳ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ହେଉଛ । ବାକି ଆତ୍ମା କିଛି ଛୋଟ-ବଡ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜ ସହିତ ନିଜେ କଥା ହୁଅ - ଓହୋ! ବାବା ଆମର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ଘରେ ବସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଶୁଛୁ । ଏହିଭଳି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବା ବୋଲି କୁହ ଯାହାକି ଖୁସିରେ ଆଖିରୁ ପ୍ରେମାଶ୍ରୁ ବହିଯାଉ ଏବଂ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠୁ ।

(୨) ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ମମତ୍□ ତୁଟାଇ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏହାଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ବା ମନୋଭାବକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସ୍□ଚ୍ଛ ଆତ୍ମା ଭବ । ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍□ଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି, ସ୍□ଚ୍ଛ ମନୋବୃତ୍ତି ଏବଂ ସ୍□ଚ୍ଛ କର୍ମ ସଫଳତାର ସହଜ ଆଧାର ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ବି କୌଣସି ସେବାର କାର୍ୟ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରୁଛ ସେଥିରେ ପ୍ରଥମେ ଚେକ୍ କର ଯେ ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ଆତ୍ମାର ବିତିଯାଇଥିବା କଥାର ସ୍ମୃତି ନାହିଁ ତ! ସେହିଭଳି ବୃତ୍ତିରେ ବା ଦୃଷ୍ଟିରେ ତା’କୁ ଦେଖିବା ଦ୍□ାରା ବା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଦ୍□ାରା କେବେ ବି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳତା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ବା ମନୋଭାବକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସ୍□ଚ୍ଛ ଆତ୍ମା ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯିଏ ସ୍□ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ, ବିଜୟର ମାଳା ତା’ରି ଗଳାରେ ପଡିଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***